

SOKACZ ANITA

Cabiria gyógyulása

Rám néztél, a hideg szobákban egyszerre
léptek működésbe a régi kályhák. Félttem,
majd kihűlnek, mint egy megtalált holttest.
Mégis fogadtam a piros tizenhármásra,
mert egyedül voltam és egymás után többször
levetítettelek, hogy beépülj a húsba. Végül lettél
az éjszakai erdő feketéjében egy autó hirtelen
felkapcsolt fényszórója. A lassú követés,
a folyamatos zúgás, aminek elnémulása
ismerős volt, mint a megadás.

Akkor felmáshztam a szívig, a véletlen házba,
hogY ellophass mindent, ahogy egy táskából
szokás, mert könnyen hasad a fényre.
Hogy legyen ez a lassú haladás a karneváli menettel.
És a buona sera. Addig megyek, amíg
észrevétlenül beállok középre,
mint a megszokás.

Tűház

Az eltévedés szétcsúszott csigolyái
teszik nehezzé az ébredést. Földből
nővő tű a ház, azt hiszed otthon.

A régi szobában háttal állónak sem
az a neve. Rád nézni nem tud,
csak idehívni, hogy fuss a felejtés
gondozatlan szántóföldjein.

Azóta a kabátod nem ér a színtelen
malmokhoz, mert olyanná tesznek.
Inkább figyeled a drótfüvek szigorú
egy helyben állását. Az ittmaradás
rögzül a tájtévében.

Este úgy fekszel az ágyba, mintha utakra,
amikben ömlenek az egek, de reggelre gondos
vonalzók között ébredsz. Ezért nem látod,
hogy itt a szétszórt kövek kiszáradt szívek.

A vezetékek háziasítása most valószínűbb,
mint a napórák nyitott szöge, amikor úgy
dőlhetsz háttal a pillanatba,
mint egy új élet dunnamezőire.

Hetedik

A mellkasomba tettem a hősugárzót,
Hogy ne jegesedjen tovább, ami ott maradt.
Mert emlékszem
A tiroli kéregtelenített fákra.

Már halottak voltak, nem tehettek róla,
Mégis egymás mellett feküdtek.
A büntudattól higanyszürke lett a táj,
Nem tudtunk rá mit mondani.
Csak vakított az öntudatlanságig,
Mint a reflektorfény szemből.

Közben felénk álltak, mint a jóslat,
Ahogy iránytűk rendeződnek
Mágneses térben. A mezők felett
Úgy feszült egy fekete asztallap,
Mint az elűzés a közös vacsoráról.

Az elrontott otthon lecsupaszított
Hallgatása elkezdődött közöttünk.